

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

κατον και πέμπτον αριθμούμεν χρόνον
'Εδρα μας ή πόλις ή των Παρθενώνων.

'Ετος χίλια κι' οκτακόσα κι' ένεννιντα σν έννιά,
νέοι πόλεμοι λυσσάδες μες 'στών ψεύτη τόν ντουνηά

Εικοστή και τρίτη του μηνός Γεννάρη,
για τίν Ντουζε τώρα κι' ο Ρωμρός λιμάρε.

'Εξάκόσα σαράντα κι' όκτώ,
νταραβέρη πολλά 'στών Μικτό.

**Φασουλής και Περικλέτος,
ό καθένας νέτος σκέτος.**

Κότταξέ την... να ! μάς φέρνει
μέ κατάχρυσα φτερά,
και μάς φέρνει και μάς φέρνει
σε χρυσάλλινα νερά.

'Εκεί λούζονται παρθίνας
γελασταίς, στεφανωμέναις
μέ του Βάχου τόν κισσό,
κι' δλαις κελαιδούν μαζι
τόν καιρό μας τόν χρυσό
και την πλάσι, που δέν ζή.

Πού μάς πές και πού μάς φέρνεις;
ο' έξυμνεί κι' ο Φασουλής,
σε μυρτιαίς και δάφνας γίνρεις,
Μούσα, Χάρις 'Ιταλίας.

- Τι τσαμπουνές, βρέ Φασουλή;
Κακή ψυχρή σου 'μέρα,
αύτην την Ντουζε σου 'μιλώ, που 'βρίσκετ' εδώ πέρα.
- 'Επήγες 'στην παράστασι;
Μήν τά 'ρωτάς, κολληγά,
ντας και μη θίλωντας φαρμακικώς επήγα.

Πρώτα μέ την Φασουλή
τό συζήτησα πολύ,
και της είπα καθαρά:
συλλογίσου, βρέ κυρά,
πως δέν θάχουμε να φάμε
άν 'στην 'Ιταλία πάμε.

Σκέψου, τζόγια μου, και κρύνε
τούτος ο παρών καιρός,
ό καθ' όλα πονηρός,
πως κατάλληλος δέν είναι

για την Τίγην, για την Μούσα,
για παδάς και για λούσα.

Τόσην ιδιλοθυσίαν
κι' έληθη φιλομουσίαν
ό καθείς την έκτιμά,
όμως ελα σσίψου πάλι
τόν πεζότατο μπακάλη,
τόν πεζότατο ψωμά.

Βρέ γυναίκα σε καλό σου,
ελα λίγο 'στό μπυλό σου,
μη τή μούτρα σου κρεμάς,
θάτατρο δραχμών τριάντα
σου τό λίγο μιά για πάντα
πως δέν είναι και για 'μάς.

Γιά την Ντουζε μη μέ πνίγης
και καυγάδες μη μ' άνοιγης
μέ γυνάτι και χολή,
μήν ξεγάνης της φροντίδας
και φαντάσου πως την είδες
και πως ο' έβρες πολύ.

Μή θυμώνης, μήν άνάθης,
κι' άν ίδης την Λεονώρα
τάχα τι θά καταλάβης;
θάσαι καθώς είσαι τώρα.

Πλήν εκείνη, Περικλέτο,
άναψε σάν καμινίτο
και τό πόδι της κτυπά,
και μου λεί νίτα σάτια
πως θά κόνη ντουλιέτα,
ντεκολτέ και τή λοιπά.

Και τή μάτια της γευρόλωνι
και μου λεί μέ θυμό

πως τὸ πᾶν ἀπερόνει
γιὰ τῆς Τέχνης τὸν βωμό.

Ἔφες ἔλαβε τραγῶν,
ἔάπλωσε ἄσ' ὅν καναπὶ,
καὶ μοῦ λέει μὲ τσιπὲ
πως θὰ πᾶν μοναχὴ
καὶ ἄσ' τρεῖς τὰς παραστάσεις
κι' εἴναι τρεῖς αὖ τὴν πιάσης.

Καὶ μοῦ εἶπεν τὸ σουρτουκο
καὶ μοῦ λέει: κοῦκου κοῦκο,
σήμερα χειραφεσία,
Φασουλὴ καλπομονίδα,
θίατρο, φιλομουσία,
Καισαρίνη, Μάγδα κι' Ἑδδα.

Ἴφην, Σουδερικαν, Δουμάς,
δράματα ζωῆς μεγάλης,
κι' ἄς φωνάξῃ κι' ὁ μπακάλης
κι' ἄς φωνάξῃ κι' ὁ φωμαῖς.

Θέλω τέχνην ἰχθυαλτῆ,
ντουαλίτα ντεκολτι,
κι' ὅσο θέλεις σκουῖζε σκουῖζε,
θέλω Ντουῖζε, θέλω Ντουῖζε.

Τότε πιά κι' ἐγὼ, ζευζικη,
ἄμωσα κι' ἐπῆρα φόρα
καὶ τῆς εἶπα: Λεονώρα,
ὡς ἔδω καὶ μὴ παρῖαι.

Γιὰ παραίτα τὰ καπρίτσα
καὶ τὸ κάθε σου τερτίπι,
ἔλα τᾶχ' ἢ Ζαφειρίτσα,
Ντουῖζε μοναχὴ τῆς λείπει.

Νὰ καὶ τὰ παιδιὰ μὲ γρίνα
μὲς ἄσ' ὅσο πατατράκα,
κι' ἄρχισαν νὰ λέν κι' ἐκείνα:
ἐπᾶς μας κι' ἐμᾶς, μπαμπάκα».

Κι' εἶπα τότε: τί μᾶς κάνεις,
δοξασμένη Λεονώρα;
ὦ σὺ Τέχνη, ποῦ ξεσπᾶνεις
ἄσ' τῆς σακούλας μας τὴν φόρα.

Ἔρεψε ἄσ' ὅν ἐργουό σου
κι' ὁ ζυλιένος Φασουλῆς,
καὶ σὺν θυμῷ ἄσ' ὅν βωμό σου
ὀτῖαι λάτρες κουρελῆς.

Ἐκτιμῶ τὰ θεῖα ἔδωρα
καὶ τὰς τέχνας τὰς καλάς,
πλὴν σοῦ λέγω, Λεονώρα,
πως μᾶς ἔγινε μπελᾶς.

Τίτοια ἔμλησα σκληρᾶ,
δταν πάλιν ἢ κυρᾶ
θυμωμένη ἔνασκούζη
καὶ πατόκορρα μὲ λουῖς:

«Ντράπου ἔμπρος εἰς τὰ παιδιὰ σου σὺν ἀγροῖκος νὰ μιλᾶς
καὶ νὰ λέγῃς γιὰ τὴν Ντουῖζε πως μᾶς ἔγινε μπελᾶς».

Κι' εἶπαν τὰ παιδιὰ μαζί:
νὸτρ παπὰ μουρούοζι,
μὴ τὴν Τέχνην βλασφημῆς,
Ντουῖζε θέλωμε κι' ἐμᾶς.

Τίλος πάντων ἄρον ἄρον μὲ τραβῶν τὸν κακομοῖρη
ἄσ' ὅν μεγάλο πανηγύρι,
ἄφραμα καὶ κουλουράκια γιὰ νὰ τρώμε σὺν πεινᾶμα
κι' ἐκλειδώσαμε τὸ σπητὶ κι' εἰνῆσαμε νὰ πᾶμε.

Βάλετε μὲς ἄσ' ὅν Θίατρο, τοὺς εἶπα τραγικοῦ,
κι' ἐμῖνα τὸν φιλόμουσον εὐκογενειακῶς.
Ἔξ ἔρωτος φλεγόμεθα κι' ἀγάπης διαπόρου
πρὸς τὰ μεγάλα κι' ὕψηλά,
ὅμως ἐν ἔχουμε φιλᾶ,
κι' ἐνέχουρο σᾶς βάζουτε τὸ χέρις τοῦ Φαλῆρου.

Κι' ὁ θεατρῶνης, Περικλῆ, πρὸς οἶκτον ἐκινήθη
καὶ κάπως ἐλυπήθη,
καὶ μὲ δεήσεις γοερὰς καὶ παρακάλια χλιβα
ἐμπῆκε μίσα δωρεῖν
καὶ κατὰ τάξιν ἀραιῖν
πρῶτη προστάτις τὼν Μουσῶν κι' εὐπαίδευτη φαμίλια.

Ἔκαναν τόπο μερικοῦ
ἄσ' ὅν Φασουλῆ τὸν θηλο,
κόσμος ἔδω, κόσμος ἐκεῖ,
δὲν ἐπέφτε κορόμηλο.

Μόλις ἐμπῆκα τᾶχασα κι' εἶπα καθ' ἑαυτὸν
γιὰ τοὺς παράδες ποῦδωσα πως δὲν ἐπῆγαν ἄδικα,
πλοῦτος, ἀνόρεῖα, ντιστεγᾶ, χρυσᾶ διπλωματῶν,
ἦλθαν κι' ἄπ' τ' Ἀναφῶτικα κι' ἀπὸ τὰ Πιθαράδικα.

Μὸν ντιῆ, μὸν ντιῆ, τί τρικαντᾶ,
σακάκια, σμῶκινε, φράκα,
κι' ἀκουγες γύρω νὰ βροντᾶ
τριζῆτη σακαράκα.

Ἄρσενικο καὶ θηλικὸ λεφοῦσι στίδαγμένω
κι' ἔδωθε κι' ἐκεῖ πέρα,
μὲ καὶ τὸν πολυέλαιον τὸν εἶχαν ἀναμμένω
κι' ἔφεγγε σὺν ἡμέρα.

Κι' ἐγὼ τὸν κόσμον βλέπωντας ὄργωντα ἄσ' ὅν καλᾶ,
νᾶμα τῆς Τέχνης, ἔλαγα, τοὺς Μουσολάτρας λουῖζε,
κι' ἢ πόρταις ἀνοιγόκλειναν καὶ κάτω καὶ ἦγλᾶ
κι' ἔκανες νουῖς, βρᾶ Περικλῆ, προτοῦ νὰ ἔγῃ τὴν Ντουῖζω.

Κεῖτι σπουδαῖοι καὶ τρανοὶ
δὲν ἔβλεπαν μὲς ἄσ' ὅν σπητὶ,
μὲ σοβαρᾶ διαβάζανε τῆς Μάγδας τὸ βιβλίον,
λὲς κι' ἦτανε Σχολεῖο.

Ἄπᾶνω κάτω καὶ καρποῖ
μοντίλια Παρασιάνικα,
κι' ἢ Ντουῖζε ἔγῃκε, καὶ φαρποῖ
ἔμλουσε τὰ Ταλιάνικα.

Ἐργηγοδόλοος ἦγλῆ
μὲ χέρι καὶ μὲ λουσο,
κι' ἐπῆρα τότε τὸ γρηλὶ
κι' ἐκῆνταζα ν' ἀκούσο.

Μ' ἔκαινα τὰ λυγίσματα, μ' ἔκαινον τὸν ἀέρα τῆς
 ἡγῆα στὸν οὐρανὸ,
 κι' εἶπε, καθὼς ἔκατέλαβα, στὸν γέρο τὸν πατέρα τῆς,
 τὸν Σβάρτς τὸν Γερμανό :

Ὁ μίο πάντε τραγικῆ,
 νὰ σοῦ μιλῆσω θέλω,
 ἰσπούλοσ Νέγγη ; μὰ περκί ;
 πόβερο Μπενιζέλο !

Κι' ἔκαινος μὲ φωνὴ βαρεῖά
 τῆς φώναξε : κὲ μπιῆλλε !
 βίβα ἢ βέικκο ντι Μωρηῶ,
 κὲ ντίτοε παπαρόλε.

Κι' ἦθε κι' ὁ Πάστορ ὁ παππῆς,
 τῆς Μάγδα ἰρωμίνος,
 κι' αὐτὸς εἰδήσεις χαρωπὰς
 ἀνήγγειλ' ἰσπευσμίνος :

Ἔκο λ' ἔρε ντι Τρίπολι, λὰ φέρε ντι λεβάντε,
 κὲ βίενε τριμοφάντε.
 Βίβα λ' ἔρε Τοντωρῆ, κὲ βίνε, βίντι, βίτσι,
 κι' ἡ Μάγδα τὸ κορίτσι
 ἐφώναξε στὸν Πάστορα,
 τὸν σεβαστὸν προγάτορα :

Ὁ ! μίε σοσπίρο ἔ κάλλιτο, ἀμὲρ, ντελίτσιε ἔ τζόγια,
 καὶ δὲν μοῦ λῆς γιὰ τὸν Μικτὸ πὼς πάει στὰ Μεσόγειε :

Κι' ἡ πρώτη πραξίς ἔτέλειωσε κι' ἄρχισε κι' ἡ δευτέρα,
 κι' εἶπεν ἡ Μάγδα, Περικῆ, μὲ τόνον στὸν πατέρα :
 Σὸν καντινάτι, πάτερ μου, ὀτάντα οὐφεταιλί,
 ὀγδόντ' ἀξιωματικοὶ θὰ βάλουν κάλπους πάλι.

Κι' ὁ γέρος εἶπε πρὸς αὐτὴν πετώντας τὸ καπέλο
 μὲ φοῦρα στρατιώτη :
 πὲρ μπάκοι κὲ περιμπιλε νιὲ Τύρναδο ντουίλο
 Λιμπρίτη-Λαπαθιώτη !

Ἦθε κι' ὁ Κέλλερ, ἔραστής, ποῦ παίξει τρίτο ρόλο,
 ἕνα τσανάκι παστρικό,
 κι' εἶπε μ' ἄζῆν Ἰταλικό :

Ὁ ροντινέλλ' ἀμάμπιλε, ριμάστο Ράλλη σόλο,
 ἦγουν ὁ Ράλλης ὁ πολὺς,
 ὦ χελιδὸν μου προσφιλεῆ,
 χωρὶς τὸν Νέγγη μόνος,
 κι' εἶναι πικρὸ ὁ πόνος.

Κι' ἡ Μάγδα, τῆς σκηνῆς ψυχῆ,
 τοιαῦτα λέγει μοναχῆ:
 Φουτζί(το ἄνεκ Βάρβογλη ! κὲ φορτσα ντιὲ ντεστίνο!
 κι' ὁ Θεωρῆς ὅτῃν Κέρκουρα θὰ πάη καὶ ὅτῃν Τῆγο.

Καὶ πρὸς τὸν Κέλλερ ἔπραξε: Κέλλερ ἀγαπημένε,
 περκὲ Ντραγοῦση Στίερανο οκισμάτικο ντιβένι;
 πὼς ὁ Δραγοῦμης ἔγινε σχηματικὸς τούτῃσι;
 κι' ὁ Κέλλερ εἶπε πρὸς αὐτὴν.

τὴν Μάγδα του τὴν λατρευτὴν :
 Ὡ ποβερίτο Στέφανο! τί συμφοράς ὑπέστη!

Πράξις τρίτη, λήμψ' ἡ Μάγδα σὰν τῶν Ἀθηνῶν τὸν ἤλιε
 καὶ φωνάζει: αἰούτο μοῦτο πρὶς, ἰδέντε δὴλ κονοσίε, »
 ἤγουν ὁ Πρωθυπουργός μας παίζει πρόσωπο βουβῶ
 καὶ γιὰ νὰ τοῦ πάρω λέξι μὴ ῥωτᾶς τὸ τί τραβῶ.

Κι' ἐγὼ τὴν χειροκρότησα, ὑπὲρ τοῦ ἔξουσιῶ, καὶ
 λέγω: Ἀλεονώρα μου, γράτσια πὲρ λ' ἀβίξο, »
 ἤγουν θερμῶς σ' εὐχαριστῶ γιὰ τοῦτο τὸ μαντάτο,
 καὶ λέγε παρακάτω.

Κι' ἡ Μάγδα μὲ παραφορὰν
 φωνὴν ἀφίνει τρομεράν:

ἀτί φάντασμα μὲ κωνηγῆ, τί φέσμα μὲ δῶσαι;
 ποῖός ἐβαί τούτος ὁ μακρός μὲ τὸ μεγάλο νότι;
 ρουσιὰ συνταγματὸν ντι Κόντε Θεοτόκι;
 τοῦτίστιν ὁ συνδυασμὸς τοῦ Κόντε θὰ πετύχη; »
 Ἐφέρις τοὺς Βασιλάκηδες πῶς τοὺς ἀρῆσαν ἐξω.
 Π.—Ἐφέρις καὶ σὺ πῶς μελετῶ καλὰ νὰ σοῦ τῆς βρίζω.
 Φ.—Λένε πῶς δὲν ὑπέβαλαν ἀναφορὰν ἐγκλίρωσ
 καὶ μὴ ῥωτᾶς πῶς ἐγινε γι' αὐτὸ τὸ κάλ' ὁ γέρος.

Καὶ τότε κάποιος ἄγγελος, ποῦ μύριζε βαρέλι,
 ἴστην Μάγδα ἀναγγέλλει
 πῶς ἔβησαν οἱ Συνδυασμοὶ
 καὶ φέρουν γόρα τὰ χωριὰ,
 κι' εὐθὺς τὴν ἐπίασαν σπασμοὶ
 κι' ἄλλαξε χρώμα καὶ θωριὰ.

Τῆς εἶπαν πῶς ὁ Στρατηγὸς κι' ὁ τῶν πολέμων ἦρος
 ὤμλησε προχείρωσ
 ἴστὸ Σάλεσι, ἴστὸν Ὀρωπὸ,
 κι' ἡ Μάγδα φώναξε: ἀπὸ πῶλ »

Τῆς εἶπαν, καθὼς ἐνοιώσα, βρὲ Περικλῆ κασσίδη,
 καὶ περὶ τοῦ Λαβίθη,
 πῶς βάζει κἀληφ μόνος του, πῶς τὸν Παπποῦ παραίτησε,
 ἴστὸν δρόμο τὸν ἀντάμωσ καὶ δὲν τὸν ἐχειρίτησε.

Τῆς εἶπαν πῶς δὲν ἐγινε ἴστὸς δεκατρεῖς δεκτὸς
 ἐκείνος ποῦδνε φωτιὰ καὶ ἴστὰ οὐσιμίνα σπέρτα,
 τῆς εἶπαν τρεῖς σύμβολα πῶς ἔχει κι' ὁ Μικτός,
 οὐλίβο, μίρτο, λάουρο, ὀάφραις, ἐλθαῖς καὶ μύρτα.

Τῆς εἶπανε πῶς μ' ἀπονιὰ
 ἴστὰ Σάλωνα σφάζουν ἀρνιὰ,
 Μαρία Πενταγυτίσια,
 καὶ τὸ Κορδόνι τὸ σφιχτὸ
 ἀνοῖξε σπῆτι τραντακτὸ
 εἰς τὴν Χρυσοσπηλιώτισια.

Τετάρτη πράξις ἀρχισε κι' ἰδέποξε σιγῆ,
 ἴστην πράξι τούτη φαίνεται πῶς γίνετ' ἐκλογῆ,
 κι' ἡ Μάγδα μπαινὶ κἀκινη, πολλὸ ζωροτιέρα,
 καὶ λέει ἴστὸν πατέρα
 πῶς ἦλθε πρῶτος ὁ Σκουζέ, Μινίστρος μὲ στερλίνα,
 εἰς τὸ γνωστὸν Ἡράκλειον ἀπὲξω ἴστην Ἀθήνα,
 ποῦ Γερμανοὶ τὸ κατοικοῦν μὲ γένεια καὶ μὲ μουσι,
 ποῦ καὶ τὸ τραῖνε σταματᾶ, πρὶν πάη ἴστὸ Μαρσοῦσι.

Κι' ὁ Σθάρτε, καθὼς ἀτάλαβα, κρᾶσις Γερμανικῆ,
 σὰν ἐμαθ' ἐκ τῆς κόρης του πῶς πρῶτος ἔβη κι' ἐκεῖνος
 ποῦ παρίδωκε διὰ νικτὸς πρὸ χρόνιον
 τὸν Χαμερστανί, Περικλῆ, φυγδοῖκον Βαρδόνον,
 τοῦλθαν τὰ φεγγαριάτικα κι' ὄργη τὸν ἴππε τῶση,
 ποῦβγαλε τὸ πιστάλι του τὴν Μάγδα νὰ σκοτώση.

Κι' ἐκεῖ ποῦ τὸ κορίτσι τοῦ τὸ βάζει ἴστὸ μουσικτῶ
 ἔξωφα τοῦρχειται ταμπλάς, κι' ἀμείωσ, Περικλέτο,
 ἔκαπλόνεται φερδὸς πλατὸς μοζὶ μὲ τὸ πιστάλι
 κι' ἀνατριχιάσαν ὄλο.

Κι' εἶδα τὸν γέρο
 νὰ πέφτη κάτω,
 σὲ νὸν ἐ βίρο
 ἰ μὲν τραβότο.

Κι' ἔτσι τὸ δράμα ἴτελειωσε κι' ἄδειασαν ὄλ' αἱ θέσις
 κι' ὁ κόσμος ἔφυγε κι' ἐμεις κι' οἱ Πρίγκηπες τῆς Ἑσσης,
 κι' ἠκούση τότε δυνατὸς
 τῶν πληρωσάντων κοπετῶς.

Ἐβαί τρανὴ κυρὰ
 κι' ἀρτίσια νι καρτέλο,
 καὶ κάθε φουκαρὰ
 γανόνει τὸ τσαρβέλο.

Καὶ νηστικὸ γαλάνθη
 ἡ τέχνη σου τραβῆ,
 εἰσαι Μουσοῦν ἰσιμαντι,
 μὰ πέρνεις ἀκριβὰ.

Σκόντο κὸλ σάνκθε μίο
 λ' ἀπόρ κι' πῶξ, τί,
 κι' ἀφίνεις ντεολοτὶ
 κάθε ξερὸ ταμῆο.

Τοὺς λάτρως τοῦ καλοῦ
 τοὺς βρῆσαι μὲς ἴστην ὥρα,
 μὰ πῆγαινε κι' ἄλλου,
 ἀντίο, Λεονόρτ.

Π.—'Ἀπ' ὄσα μούσες, Φασουλή, δὲν ἔχω νοιάσις σκράπα.
 Φ.—Τί νὰ σοῦ κάνω, Περικλῆ; καταλεπτῶς σοῦ τάπα,
 κι' ἂν θέλω δὲν ἀτάλαβε, μήπως κι' ἐγὼ ἀτάλαβα;
 Π.—Ὅσοι λοιπὸν ὄκτω κλωτσιαῖς γι' αὐτὰ τὰ θεοπάλαβα.

Καὶ καμπόσις ποικιλίας, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελιαῖς.

Εὐχαριστῶ κατὰ πολλὰ τὸν Σύλλογον τὸν φίλον
 τῶν εὐ φρονούντων καὶ ρεκτῶν Ἐμποροῦπαλλήλων
 γιὰ τὴν ἀγάπη ποῦδειξαν καὶ ἴστου «Ρωμηοῦ» τὴν πένα
 καὶ μέλος των ἐπίτιμον ἐπέφισαν κι' ἐμένα.

Τοῦ Νίκου τοῦ Γεννηματὰ τραγοῦδα βῆσαν πρῶτης,
 ποῦ σφῆζει μίσα καὶ σφιγγῆ διὰθέρως νότης,
 ἔρος ἱμπνείαι φλογερὸς τοῦ ποιητοῦ τοὺς στίχους
 καὶ κλαῖει καὶ παθαίνεται μὲ διαφόρους ἤχους.

Τὸ ΡΩΜΗΟΣ μὲ τὸ Γραφεῖον, ὄλο μέτρα καὶ ρυθμῶς,
 ἴστὸν Πινακωτῶν τὸν δρόμον, δεκαπέντε ἀριθμῶς.